

POZNÁMKA K VÝCHOVĚ DĚTÍ

Dobře vychovat děti je v dnešní době zvláště obtížné. Věřící rodiče se zpravidla snaží pro děti vytvořit přátelské ovzduší. Usilují dětem vyjít maximálně vstříc v materiální rovině a též je vedou k víře tím, že se s nimi někdy modlí, něco náboženského jim vysvětlují a v neděli je berou do kostela. Ale když děti prodělají pubertu a jsou ve stavu adolescence, často se stane, že se začnou odklánět od víry, nemají o ni zájem, což je pro rodiče bolestné poznání. Nechápou, proč k tomu došlo, vždyť se dětem tolik věnovali.

Naproti tomu se někdy stane, že dítě z ateistické rodiny, kde se rodiče hádají, podvádějí a nakonec se rozvádějí, že v tomto utrpení se dítě samo začne zabývat Bohem. Proč k těmto extrémům dochází?

Jsou dvě závažné příčiny, které ovlivňují povahu dětí. Jedna se týká přímo dítěte. Každý člověk je totiž jinak přirozeně disponován pro víru v Boha a pro život podle jeho mravního řádu. Druhá příčina se týká samotné výchovy.

V dětství přijímají děti náboženskou výchovu celkem dobře, neprotestují proti ní, cítí, že je to dobré, i když se jim někdy nemusí chtít plnit náboženské povinnosti. Jsou uspokojeny dobrými poměry v rodině a jsou potěšeny, že rodiče mají rádi, zvláště když jsou nadané a dobře ve škole prospívají. Pokud jen pasivně vnímají náboženské úkony, je potřeba jim vyprosit milost Boží pro poznání lásky Boží modlitbou srdcem a upřímným osobním náboženským životem.

Ale když přijde puberta a pak adolescence, začne mít mladý člověk dojem, že si má řídit život sám. Vadí mu jakékoliv usměrňování od rodičů. Tak si začne hledat svou životní cestu, ale pro nezkušenost má přirozenou snahu, aby tato cesta byla jen příjemná a uskutečnitelná s nejmenší námahou. Neuvedomuje si, že z mála informací, které pro život má, dělá zásadní závěry. Navíc si vybírá jen libivé informace. Proto často nepocituje potřebu modlitby a dalších obětí. Nanejvýš se pro utlumení svědomí zaměřuje někdy na pomoc druhým lidem. Protože se ve věřící rodině seznamoval s vírou a tuší, že Bůh existuje, vytvoří si pojem Boha bez hříchu, modlitby, zpovědi a mše svaté. Ale Ježíš říká, že je to naopak potřebné (Jan 20, 21-23), (Luk 11,1-13), (Luk 22, 39-40), (Jan 14,14), (1 Kor 11,23-25). Pokud někdo nechce respektovat tyto Ježíšovy požadavky, pak patrně za několik roků vstoupí do antikristovy církve bez Boha, která se ale nakonec za 3,5 roku náhle zhroutí (Dan 12,9-12), (Zj 11,1-19), (zjevení P. M. otcí Gobbimu dne 31.12.1992).

Dospívající člověk má dojem, že vše zvládne a že rodiče mu nerozumějí, proto se bouří proti jejich usměrňování. Takový člověk se velmi nesnadno ovlivňuje. Jedině utrpení jej může nasměrovat na lepší cestu. I když se rodiče o dítě starali a vytvářeli mu příjemné prostředí, což je stálo mnohdy nemalé oběti, dítě to nedocenilo a rodiče jsou zklamáni. To se stává často i u rodičů věřících, zejména vysokoškolsky vzdělaných. Proč k tomu došlo? V těchto případech si rodiče neuvědomili důležité výchovatské zásady. Nepochopili, že dítě měli v útlém mládí naučit překonávat překážky. Pokud by děti byly méně nadané nebo měly třeba zdravotní potíže, popřípadě vyrůstaly v chudobné rodině, naučily by se vidět život v jiném světle. Ale když netrpěly finanční nouzí a jejich rodiče jim vše, po čem toužily, koupili, měly pak i v dalším životě vysoké nároky a považovaly za samozřejmost vše mít.

Někteří rodiče se stále snaží vytvořit pro dítě příjemné prostředí a tolerují, zvláště u dětí nadaných, chyby v domnění, že z nich „vyrostou“. Zcela zapomínají, že mají v mladém člověku vybudovat též pocit autority a nutnost respektovat příkazy. Takže, když se chyba opakuje, je z toho potřeba vyvodit důsledky, mnohdy radikálně, a neustupovat. To se dítěti nelíbí, ale jestliže to neuděláme, dopouštíme se zásadní výchovatské chyby. U dítěte totiž nevzniká pocit autority, odpovědnosti, a v dospělosti pak jedná podle svých emocí. U některých závažných neuposlechnutí je potřeba sáhnout i k tělesným trestům. Rodiče, zejména v dnešní době, se tohoto řešení bojí, aby neztratili s dítětem přátelský vztah, ale opak je pravdou. V této souvislosti je vhodné, aby například otec někdy jednal tvrdě a matka spíše soucitně.

Takže utrpení v rodině, které není možno někdy odstranit, nebývá na závadu při výchově dětí. Vede je k pokoře, skromnosti a k lásce k rodičům a sourozencům.

cům. Děti mají v úctě rodiče, kteří se s úsilím snaží různá jejich trápení zmírnit. Naučí je to překonávat překážky a cítí, že s Bohem se jim to daří lépe.

Je známo, že význační lidé, kteří něčeho v životě dosáhli, vyrůstali v chudobných rodinách, kdy málo vzdělání rodiče jim odmala při výchově vštěpovali lásku a úctu k Bohu a k lidem. To je při výchově nejdůležitější, na což vzdělání rodiče zapomínají a domnívají se, že dětem, až budou velké, vysvětlí, co mají dělat. A během jejich dospívání se starají hlavně o jejich blahobyt a domnívají se, že to děti ocení a budou respektovat jejich autoritu i v dospělosti, ale opak bývá pravdou.

■ Rodiče přišli za knězem a požádali ho, zda by nezašel do nemocnice za jejich 36-letým synem. Ten měl návyk na drogy a alkohol. Lidé ho našli v parku, kde prožil klinickou smrt. Měl zážitek nesmírně krásné a milující bytosti a pocítil lítost nad svým dosavadním životem. Kněz návštěvu přislíbil a ještě se zeptal na nějaké podrobnosti. Rodiče mu řekli stručně životopis syna a současně se jej zeptali, proč takto skončil. Řekli mu, že má o rok staršího bratra a ten je dobrý, přitom oba je vychovávali stejně. Kněz měl ještě nějaké dotazy a stručně shrnul svůj názor:

„Vy jste se snažili dát dětem náboženskou výchovu a též jste se snažili, aby se v rodině cítili dobře. To je určitě správné. Ale starší syn byl méně na-

daný a měl potíže s učením. Více cítil, že potřebuje Boží pomoc, a proto byl pokornější a snaživý, takže nakonec udělal dobře maturitu. Mladší syn byl nadaný, nemusel se moc učit, a tak snadno udělal maturitu, ale na vysokou školu se mu nechtělo jít. Domníval se, že si život zařídí pohodlněji a bude šťasten. Ani se nehodlal - zatím - oženit. Našel si dobře placené zaměstnání. Tam měl někdy potíže se svou nespolehlivostí a práce jej tam moc nebavila. Nakonec, aby měl dobrou náladu, dal se na drogy, stále silnější. Víru bral na lehkou váhu a vždy si dovedl najít důvod, že kněžím nevěřil a jejich názory zesměšňoval.“

Dále kněz řekl, že každý člověk je různě disponován pro víru. Tyto dispozice mohou přirozeně ovlivnit vývoj člověka. U nadaných dětí rodiče mnohdy přehlédnou jejich nectnosti a nebo si myslí, že se samy časem odstraní, ale to je chybný názor. Je nutno na jejich odstranění pracovat, když je dítě malé, tím se u dítěte potlačí pýcha a lenost. Protože mladší syn byl nadaný a vždy byl chválen, neměl potřebu usilovat o pokoru a o respektování Božího řádu. Tím rostla jeho pýcha a snaha mít se dobře bez jakéhokoli úsilí. Snad díky Vaším modlitbám došlo ve stavu klinické smrti ke zvláštnímu zážitku, který jej nasměroval k Bohu. Nyní mu nepomůžete radami a kritikou, ale chce to se za něj intenzivně a srdcem modlit, aby dostal skrze milost Boží nové poznání.

převzato ze Zpráv z Medžugorje 10/2013

Myšlenky

Roztrhněte však srdce svá a ne roucha a tak se vraťte k Pánu, svému Bohu: neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a velmi milostivý, přístupný slitování nad neštěstím.

Joel 2,13

Kajícnost je věcí dospělých, je to především záležitost těch, kdo ji hlásají: papeže, biskupů a kněží, pastýřů celého stáda.

Kajícnost je záležitostí každého jednotlivce, nechce-li zničit svůj život a sebe samého.

Vilém Wilms

Až se překonají bolesti a zklamání, vidíme,
že broušení způsobilo nádherný lesk.

„Non multa, sed multum!“

Ne mnoho věcí, ale do hloubky, důkladně! *M. F. Quintilianus*

Kříž je odpověď světa na křesťanskou lásku. *Ernst Bloch*